

Изходилъ той разни страни. Разгледалъ всички моми — царски дъщери. Но ни една не му се харесала тъй много, както босокраката овчарка. Почналъ да се връща наскърбениятъ царевич къмъ родната си страна.

На самата граница рѣшилъ да се отбие и въ царския палатъ на съсѣдния богатъ царь, защото дочулъ, че този царь ималъ хубавица — сестра.

Царевичъ билъ близо до двореца. Ето прифучалъ край него царски файтонъ. Въ него царскиятъ синъ едва съзрѣлъ една русокоса, прѣкрасна дѣвойка много прилична на босокраката овчарка.

Влѣзълъ царевичъ въ палатитѣ и пожелалъ да се види съ младата царкинка. Царкинката заедно съ своя братъ отишли въ голѣмата приемна стая, дѣто били събрани всички боляри, застанала на трона и чакала знатния гостенинъ. Дѣцата ѝ хвърляли цвѣтя, а тя на всички сладко — сладко се усмихвала...

— Повикайте нашия гостъ — царевича, заповѣдалъ царьтъ.

Влѣзълъ царевичъ, ниско се поклонилъ и споредъ обичая, поискалъ да цѣлуне ржка на царкинката. Когато царкинката му протѣгнала ржка, той дигналъ очи и... — останалъ като нѣмъ... той позналъ, че царкинката не е никоя друга, а самата онази овчарка — босокрачка, която бѣ му се харесала по-вече отъ всички царкини и княгини по свѣта...

Царевичъ падналъ на колѣнѣ и почналъ да се моли на царкинката да стане негова жена.

— Нѣ, царевичъ! Нѣма да се ожена за тебе, отговорила царкинката. Ти не ме залюби, когато